

SABATS UN PIELŪGSME

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 20:11, 5. Moz. 5:15, Jes. 44:15-20, Mat. 11:28-30, Rom. 6:16-23.

ATMIŅAS PANTS:

„Nāciet, pielūgsim un zemosimies, locīsim ceļus Tā Kunga, sava Radītāja, priekšā! Jo Viņš ir mūsu Dievs, un mēs esam Viņa tauta, avis, ko Viņa roka gana.” (Ps. 95:6, 7)

Kā jau mēs uzzinājām ievadā, radišana un pestīšana ir pirmās eņģeļu vēsts un pielūgsmes tēmas centrā. Pirmais eņģelis aicina mūs pie „mūžīgā evaņģēlija”, pie labās vēsts par glābšanu Jēzū, glābšanu, kas ietver ne tikai grēku piedošanu, bet arī spēku tos uzvarēt. Evaņģēlijs apsola mums jaunu dzīvi Kristū, svētošanu, kas pati par sevi ir glābšanas un pestīšanas procesa daļa. (Jāņa 17:17, Ap. d. 20:32, 1. Tes. 5:23)

Kā jau mēs redzējām, pirmā eņģeļa vēsts ietver īpašu atgādinājumu, ka Tas, kas mums ir jāpielūdz, ir mūsu Radītājs, kurš radījis mūs un pasauli, kurā dzīvojam.

Tādējādi tēmas par radišanu, pestīšanu un svētošanu ir saistītas ar pielūgsmi. Nav nekāds pārsteigums, ka šīs trīs tēmas atklājas sabatā, kas ir izšķirošais elements Atklāsmes 14. nodaļā aprakstītajos notikumos, kur mūs visus skar jautājums: vai mēs pielūdzam Radītāju, Pestītāju un Svētotāju vai arī zvēru un viņa tēlu? Šis Bībeles teksts mums nedod trešo iespēju.

Sonedēļ mēs aplūkosim sabata bausli un to, kā šīs trīs tēmas atklājas sabata dienā. Mācoties jautā sev, kā šīs tēmas var kļūt par galveno tavā pielūgsmē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 16. jūlijā.

RADĪŠANA UN PESTĪŠANA: PIELŪGSMES FUNDAMENTS

„Piemini sabata dienu, ka tu to svētī.” (2. Moz. 20:8) Vārdi ‘piemini’ un ‘pieminekli’ ebreju valodā atvasināts no vienas un tās pašas saknes ‘zkr’. Kad Dievs teica „piemini”, Viņš deva ļaudīm divu lielu notikumu pieminekli, kas viens otram kalpo kā fundamenti.

Kas ir šie divi notikumi saskaņā ar ceturto bausli, un kā tie saistīti savā starpā?
2. Moz. 20:11, 5. Moz. 5:15. _____

Kristus kā Radītāja loma ir nesaraujami saistīta ar Viņa kā Pestītāja lomu, un reizi nedēļā sabats izgaismo abas šīs lomas. Nevis reizi mēnesī, nevis reizi gadā, bet reizi nedēļā un bez izņēmuma – tas ir ļoti svarīgi. Tas, kurš mūs veidoja un radīja, ir Tas pats, kurš atbrīvoja Israēlu no Ēģiptes un kurš atbrīvo mūs no grēka važām.

Izlasi Kol. 1:13-22. Kā Pāvils nepārprotami sasaista Kristus Radītāja un Pestītāja lomu? _____

Radīšana un pestīšana ir visu Bībeles patiesību pamats. Tās ir tik svarīgas tēmas, ka mums ir pavēlēts ievērot sabatu kā šo patiesību atgādinājumu. Kopš Ēdenes, kad pirmo reizi tika nošķirts sabats, līdz pat mūsdienām vienmēr ir bijuši ļaudis, kas pielūguši Kungu, turot svētu septītās dienas sabatu.

Brīdi padomā, cik svarīgas šīs patiesības ir Kungam, ja jau Viņš mums devis iknedēļas atgādinājumu par tām. Tās Viņam ir tik svarīgas, ka Viņš ir pavēlējis mums ziedot vienu septīto daļu savas dzīves īpaša veida atpūtai, lai mēs pievērstu lielāku uzmanību šīm patiesībām. Kā tava sabata ievērošanas pieredze var palīdzēt tev vairāk vērtēt Kristu kā Radītāju un Pestītāju? _____

PIEMINI SAVU RADĪTĀJU

Bībele sākas ar labi zināmajiem vārdiem: „Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.” Darbības vārds ‘radīja’ (‘bara’) ir saistīts tikai un vienīgi ar Dieva darbību. Cilvēki var būvēt, taisīt, radīt un veidot dažādas lietas, bet vienīgi Dievs var ‘bara’. Tikai Dievs var radīt kosmosu, matēriju un enerģiju – visas tās materiālās pasaules parādības, kurās mēs eksistējam. Tas viss pastāv tikai tāpēc, ka Dievs to visu ‘bara’-īja.

Kā Viņš to darīja, tas, protams, paliek noslēpums. Zinātne tik tikko spēj izskaidrot, kas ir pati matērija, nemaz nerunājot par to, kā tā tika radīta un kāpēc tā eksistē tādā formā, kādā tā ir. Taču visbūtiskākais tomēr ir tas, ka nekad nedrīkstam aizmirst, no kurienes tas viss ir nācis. „Ar Tā Kunga vārdu ir radītas debesis, (...) jo Viņš runāja, un tā notika, Viņš pavēlēja, un viss radās.” (Ps. 33:6, 9)

Arī cilvēkiem, noslēdzot kādu svarīgu projektu, patīk to atzīmēt. Piemēram, kad mēs uzceļam dievnamu, mēs to svētījam Dievam. Līdzīgi arī Dievs, pabeidzis radīt zemi, atzīmēja šo notikumu, nošķirot tam īpašu dienu, sabatu.

Salīdzini Jes. 40:25, 26, 45:12, 18, Kol. 1:16, 17, Ebr. 1:2 ar Jes. 44:15-20, 46:5-7. Kādus pretstatus tu šeit vari saskatīt? _____

Kopš lielā cīņa starp Kristu un sātanu ir sasniegusi šo planētu, ienaidnieks ir centies likt cilvēkiem apšaubīt vai noliegt Dieva un Radītāja eksistenci. Viņa vārda nezināšanas vai Viņa radošā spēka pierādījumu noliegšanas dēļ cilvēka prāts tiecas atrast veidus, kā izskaidrot mūsu izcelsmi citādi, tikai ne no Radītāja. Ir nākušas gaismā visu veidu teorijas. Mūsdienās vispopulārākā, protams, ir evolūcija, kas apgalvo, ka nejaušas mutācijas un dabiskā izlase ir visas dzīvības un saprāta avots. Kāds nesēn prezentēja teoriju, ka mēs visi esam tikai datora projekcijas un ka mēs patiesībā nemaz neeksistējam, bet esam kādu par mums pārāku nezināmu būtņu datora radījumi. Nebūtu grūti pierādīt, ka tie koka dievi, par kuriem rakstīja Jesaja un kurus pielūdza paši to radītāji, ir tādi paši kā daudzās mūsu izcelsmes teorijas, kas bieži tiek piedāvātas kā alternatīva Bībeles Dievam.

Ja mēs patiešām pieņemam sabatu kā sešu radīšanas dienu pieminēkli, kā tas mūs var pasargāt no nepareizām idejām par mūsu izcelsmi? Kurš gribētu pielūgt tādu Dievu, kas, kā daži skaidro, lai mūs radītu, ir izmantojis ļaunu un vardarbīgu evolūcijas procesu? _____

ATBRĪVOŠANA NO VERDZĪBAS

Kā jau redzējām, sabats norāda ne tikai uz radišanu, kas ir svarīga pielūgsmes tēma, bet arī uz pestīšanu. 5. Mozus 5:15 sacīts: „Un piemini, ka tu pats esi bijis kalps Ēģiptes zemē un ka Tas Kungs, tavš Dievs, tevi ir no turienes izvedis ar stipru roku un izstieptu elkoni, tāpēc Tas Kungs, tavš Dievs, tev ir pavēlējis svētīt sabata dienu.” Šie vārdi atbalso pirmās eņģeļu vēsts būtiskākās tēmas – glābšanu un radišanu. Šī glābšana simbolizē to, ko Kungs darīja Israēla bērnu labā, izvedot viņus no verdzības. Nevienam Ēģiptes dievam nebija spēka apturēt šo vergu tautu no bēgšanas. Tikai Israēla Dievs, kurš atklāja Sevi spēcīgos brīnumos un Savu klātbūtni majestātiskā un žilbinošā godībā, spēja atbrīvot viņus ar „stipru roku” un „izstieptu elkoni”. (5. Moz. 5:15) Dievs gribēja, lai viņi atceras, ka „Tas Kungs ir Dievs, cita nav, vienīgi Viņš”. (5. Moz. 4:35) Tā Viņš deva tiem sabata dienu kā pastāvīgu atgādinājumu Viņa lielajai atbrīvošanai un kā atgādinājumu mums par verdzību, no kuras Kristus mūs ir atbrīvojis.

Izlasi Rom. 6:16-23. Kādi apsolījumi mums šeit ir piedāvāti, un kā tie ir saistīti ar to, ko Kungs darīja Israēla labā Ēģiptē? _____

Jaunā Derība skaidri māca, ka vergošana grēkam prasa spēcīgu Atbrīvotāju, tādu pašu, kādu vajadzēja, lai senais Israēls tiktu vaļā no Ēģiptes verdzības. Tas Israēla bērniem bija viņu Kungs. Un tas pats Kungs mums, kristiešiem, ir arī šodien, jo tas pats Dievs, kas atbrīvoja viņus no verdzības, atbrīvo arī mūs.

Ja mums kādreiz ir bijis vajadzīgs iemesls pielūgt Kungu, vai tā nevarētu būt atbrīvošana no verdzības, ko Viņš mūsu labā ir panācis? Israēla bērni pēc atbrīvošanas dziedāja lielisku dziesmu (skat. 2. Moz. 15). Tādējādi mūsu pielūgsmei sabatā vajadzētu būt Dieva žēlastības slavēšanai, atbrīvojot mūs ne tikai no grēku soda (kas mūsu labā tika uzlikts Jēzum), bet arī no grēka verdzības varas.

Ko nozīmē nebūt vairs ilgāk grēka vergiem? Vai tas nozīmē, ka mēs neesam grēcīgi vai arī ka mēs reizēm vairs negrēkojam? Vēl svarīgāk – kā tu vari iemācīties pieprasīt sev brīvības apsolījumu, ko mums piedāvā evaņģēlijs, un padarīt to reālu savā dzīvē? _____

PIEMINI TO, KAS TEVI DARA SVĒTU

Izlasi 2. Moz. 31:13. Kā tu saproti, ko tas nozīmē? Vai tas ir spēkā arī mums? Ko nozīmē, ka mums ir Dievs, kas mūs svēto? Kā mēs varam piedzīvot šo procesu savā personīgajā dzīvē? _____

Radišana, pestīšana, svētošana – visas trīs ir savstarpēji saistītas. Radišana, protams, ir pamats visam (jo bez tās nebūtu neviens, ko pestīt un svētot). Tomēr mūsu kritušajā stāvoklī ar radišanu vien vairs nepietiek. Mums ir vajadzīga pestīšana, grēku piedošanas apsolījums. Citādi mums būtu jāstāpjas ar mūžīgu iznīcību un mūsu pasaule izbeigtos uz visiem laikiem.

Protams, nešķirami saistīta ar pestīšanu ir svētošana, process, kurā mēs savā dzīvē pieaugam svētumā un žēlastībā. Vārds, kas 2. Moz. 31:13 izceļas no tās pašas vārda saknes, kas lietots 2. Moz. 20:8, kur Kungs saka, lai ļaudis ievēro sabatu „svētu”. Tā pati sakne ir arī 2. Moz. 20:11, kur sacīts, ka Dievs „svētīja” sabata dienu (skat. arī 1. Moz. 2:3, kur Dievs „svētīja” jeb „svētoja” septīto dienu). Visos šajos gadījumos vārda sakne ‘gds’ nozīmē ‘būt svētam’, ‘nošķirt kā svētu’, ‘būt paredzētam kā svētam’.

Dievs aicināja Israēlu un nošķīra to kā Savu svēto tautu, par gaismu pasaulei. Kristus aicināja Savus mācekļus misijai nest evaņģēliju pasaulei. Galvenais šajā uzdevumā ir svētums un vēsts izplatītāju raksturs. Evaņģēlijs nenozīmē tikai to, ka mēs vairs neesam notiesāti savu grēku dēļ. Tas nozīmē būt jauniem radījumiem Kristū un ar savu dzīvi būt dzīviem lieciniekiem tam, ko Dievs mūsu labā var darīt šeit un tagad.

Izlasi 2. Kor. 5:17. Ko Pāvils šeit pasaka, un kā mēs varam šo pantu saistīt ar tēmu par radišanu un atpestīšanu, un ar sabatu? Kā mūsu pielūgsmē sabatā palīdz mums pievērsties šīm tēmām? _____

ATDUSA PESTĪŠANĀ

Radišana, pestīšana un svētošana – tas viss mums ir Kristū, un ikviens no šiem procesiem īpašā veidā ir ainots sabata svētībās.

Izlasi Jēzus aicinājumu atpūties Mat. 11:28-30. Kā sabats iederas tajā, ko Jēzus šeit mums saka? _____

Atvieglotums, ko Jēzus piedāvā cilvēkiem, iekļauj emocionālu, psiholoģisku un garīgu atpūtu tiem, kas ir apkrauti ar smagām nastām, tajā skaitā ar grēka, vainas apziņas un baiļu nastu. Tikpat svarīga kā cilvēka fiziskā vajadzība pēc atpūtas ir vajadzība pēc tempa maiņas prātam un garam – atpūta no nastām un ikdienas dzīves spriedzes. Tieši šim nolūkam Dievs paredzēja sabatu. Pētījumi ir pierādījuši, ka produktivitāte darba vietā ievērojami pieaug, ja ir iknedēļas pārtraukums. Pārtraucot ierasto dzīves rutīnu, palielinās prāta asums un fiziskā izturība. Un vēl – sabats nodrošina vajadzīgo gaidīšanas prieku, kas palīdz izvairīties no garlaicības un noguruma.

Mēs varam teikt, ka dusam Kristū, taču sabats nodrošina tiešu un fizisku šīs dusas izpausmi. Sabats ir simbols atpūtai, kas mums patiešām ir Viņā, glābšanā, ko Kristus mūsu labā ir izcīnījis.

Sabats skar arī mūsu emocionālo dzīvi. Tas piešķir mums identitātes apliecinājumu: mēs esam radīti Dieva līdzībā un piederam Viņam tāpēc, ka Viņš mūs ir radījis.

Tieši tāpat, kā Dievs Ēdenē iecēla laulību, lai apmierinātu cilvēka vajadzību pēc horizontālās tuvības, tā Viņš iecēla arī sabatu vertikālajai tuvībai starp Radītāju un Viņa radījumiem.

Sabats apsola piepildījumu – kas mēs varam kļūt Kristus atjaunojošā darba rezultātā. Tas dod mums cerību nākotnei – mūžīgajai sabata atdusai. Bet vissvarīgākais ir tas, ka sabats apmierina visaugstāko no visām cilvēka vajadzībām – vajadzību pielūgt kaut ko vai Kādu. Dievs Savā lielajā gudrībā ir devis mums sabatu kā pielūgsmi nošķirtu dienu, ko pavadīt, godājot un slavējot Viņu.

Kādas nastas tu nes, no kurām tev ir vajadzīgs atpūties? Kā tu vari iemācīties nodot tās Viņam? Kā tava sabata pielūgsmes pieredze var palīdzēt tev iemācīties dusēt Viņā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Sentēvi un pravieši” nodaļas „Radišana”, 44. – 51. lpp., „Burtiska nedēļa”, 111. – 116. lpp., grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Sabats”, 281. – 289. lpp.

„Dievs vēlējās, lai šīs dienas ievērošana tos darītu par Viņa pielūdzējiem. Tam vajadzētu būt par zīmi, ka viņi atteikušies no kalpošanas elkiem un tiem ir savienība ar patieso Dievu. Bet, lai varētu turēt svētu sabatu, cilvēkiem pašiem jābūt svētiem. Ticībā tiem jākļūst par Kristus taisnības dalībniekiem. (..) Vienīgi tā sabats israēliešus varēja izcelt kā Dieva pielūdzējus.” E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 283. lpp.

„Atbrīvojot Savu Israēla tautu no Ēģiptes un dodot tai Savus likumus, Viņš mācīja, ka sabata ievērošanai tā jāatšķir no elku pielūdzējiem. Šis iestādījums bija atšķirības zīme starp tiem, kas atzina Dieva virsvaldību, un tiem, kas atteicās pieņemt Viņu par savu Radītāju un Ķēniņu.” E. Vaita „Liecības draudzei”, 6. sēj., 349. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie domas, kā patiesā sabata ievērošana var pasargāt mūs no daudziem maldiem attiecībā uz radišanu. Pārdomājiet, piemēram, noslēdzošos notikumus attiecībā uz tiem, kas pielūdz zvēru kā pretstatu tiem, kas pielūdz Radītāju (skat. Atkl. 14). Kā nepareiza izpratne par mūsu rašanos (piemēram, ka Jēzus būtu izmantojis evolūciju, lai mūs radītu) sagatavo cilvēkus pievilšanai pēdējās dienās?

2. Vēlreiz pārdomājiet jautājumu par sabatu un pielūgsmi. Kā tava draudze pielūdz sabatā? Vai dievkalpojums ir pielāgots tam, lai pagodinātu Dievu kā Radītāju, Pestītāju un Svētotāju? Ja nē, uz ko tad ir uzsvars? Kā mēs varam iemācīties turēt Kungu savas pielūgsmes centrā?

3. Radišana ir visas mūsu ticības pamats. Kāpēc nekam citam, kam mēs, Septītās dienas adventisti, ticam, bez Dieva kā Radītāja nav nekādas nozīmes? Radišana ir fundamentāla visam, kam mēs ticam un sabats ir iekļauts sākotnējā radišanas stāstā. Kā šie fakti palīdz saprast, cik svarīgs un fundamentāls ir sabats? Kā tas palīdz labāk saprast arī to, kāpēc šajās pēdējās dienās, kad ļaunie spēki cenšas iegūt pielūgsmi, kas pienākas vienīgi Dievam, sabatam būs tik izšķiroša nozīme?